

***EIR's* Jeffrey Steinberg fremlægger Lyndon LaRouches analyse af Libyens rolle i Nordafrikas og Mellemøstens nuværende situation, med fare for en generel atomkrig, og Hillary Clintons rolle**

Det følgende er et uddrag af LaRouchePAC Fredagswebcast 4. marts 2016; hele webcastet, med engelsk udskrift, kan ses her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=12099>

Matthew Ogden: Det andet spørgsmål på vores agenda her i aften er noget, som I måske hørte hr. LaRouche understrege under diskussionen med LaRouchePAC Policy Committee i mandags.¹ Mod slutningen af denne udsendelse opfangede I måske LaRouches reference til en række meget signifikante artikler, der blev udgivet i *New York Times* i løbet af weekenden. Artiklerne havde titlen: »Hillary Clinton, smart magt og en diktators fald: Hillary Clintons rolle i afsættelsen og mordet på oberst Muammar Gaddafi, der efterlod staten Libyen mislykket og et tilflugtssted for terrorister«.² Denne artikel, eller artikelserie, der byggede på en række interviews fra folk, der befandt sig tæt på hele den proces for beslutningstagning, der førte til beslutningen om at vælte Gaddafi og sluttelig få ham dræbt, fremstiller et meget levende billede af månederne forud for denne beslutning, og Hillary Clintons centrale rolle i at træffe denne beslutning i Det Hvide Hus.

¹ <https://larouchepac.com/20160229/lpac-policy-committee-show-february-29-2016>

² <https://larouchepac.com/20160229/ny-times-blows-whistle-killer-hillary-clinton>

Dette skete på trods af dystre advarsler fra efterretningsekspertter og militære ekspertter om, hvad der ville ske i kølvandet på en sådan beslutning, og også endda på trods af toner om tiltag for fred, der kom fra selve Libyen og den libyske regering – toner om en fredelig overgang, som blev direkte og afgørende ignoreret af [Hillary] Clintons Udenrigsministerium og Obamas Hvide Hus.

Disse handlinger, denne operation for regimeskift i Libyen, førte, som nu er velkendt, direkte til, at Libyen blev til en mislykket stat og skabte et vakuum, i hvilket Libyen kunne blive stedet for iscenesættelse af det, der i dag kaldes ISIS – disse radikale, jihadistiske terrorister, der i mange områder bruger de våben, der blev kanaliseret ind i Libyen på tidspunktet for Hillary Clinton/Obama-operationen, med henblik på at vælte Gaddafi. De bruger nu disse våben til at overtage store bidder af territorium i Nordafrika og Mellemøsten. Dette skal naturligvis ses i forbindelse med de tragiske begivenheder, der udspillede sig den 11. september [2011] i Benghazi, hvor ambassadør Stevens og tre andre amerikanere blev dræbt. Men dette påpeger den mere betydningsfulde diskussion, der burde finde sted: Hvad var Hillary Clintons rolle? Hvad var Barack Obamas rolle i beslutningen om at gennemføre regimeskift i Libyen, og hvad vil resultatet blive, hvis vi tillader denne samme operation for regimeskift at finde sted i Syrien og mange andre lande?

En ting, jeg vil fremhæve, før Jeffrey Steinberg kommer op på podiet for mere detaljeret at diskutere dette, er betydningen af sammenfaldet af offentliggørelsen af denne artikelserie i *New York Times* med kongresmedlem Tulsi Gabbards overraskende meddelelse om, at hun trak sig tilbage som næstformand for Democratic National Committee (DNC) med henblik på at føre en mere aggressiv kampagne imod Hillary Clinton, udtrykkeligt pga. Hillary Clintons identitet som en stærk og udtalt fortaler for politikken for regimeskift – som Tulsi Gabbard har sagt, at hun personligt har været vidne til de tragiske og ødelæggende konsekvenser af, på jorden i Irak, efter beslutningen om at gennemføre regimeskift imod Saddam Hussein. Tulsi Gabbard var aktiv i militærtjeneste. Og vi så den samme beslutning blive taget for Libyen, og nu konfronteres vi direkte frontalt med, om denne beslutning vil blive taget for Syrien.

Dette har selvfølgelig også meget at gøre med den sammenhæng, hvor udenrigsminister John Kerry har gjort en indsats for at skabe rammerne for en våbenhvile i Syrien sammen med Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov.

Jeg vil gerne bede Jeffrey Steinberg om at diskutere her fra talerstolen, hvad hr. LaRouches opfattelse er mht. betydningen af disse artikler, og også den meget præcise timing for disse artiklers offentliggørelse netop nu, i denne valgkamperperiode for nomineringen til præsidentkandidat, og hvilke implikationer, dette bør få, set i forhold til den igangværende kamp bag scenen, som fortsætter i Obamaregeringen frem til i dag.

Jeffrey Steinberg: Tak Matt. Den lange artikelserie i to dele, der blev udgivet i slutningen af sidste uge og begyndelsen af denne i *New York Times*, bringer det faktum tilbage i skarp relief og i erindringen, at beslutningen om at vælte og henrette Gaddafi ikke alene var et vendepunkt i nyere historie. Det udløste en strøm af ustabilitet. Massive mængder af våben strømmede ud af Libyen. Over hele Afrika blev en struktur etableret, der skulle 'hvidvaske' disse våben ind i Syrien, hvor de sluttelig ville ende i hænderne af både al-Qaeda og senere Islamisk Stats styrker. Dette har været kilde til massedød og alvorlig ustabilitet i hele det afrikanske og mellemøstlige område, og videre endnu.

Det, som disse artikler i *New York Times* gør klart, er noget, der var velkendt for os, og som hr. LaRouche har kommenteret uddybende, i takt med, at disse begivenheder udspillede sig. Men fra synspunktet om de aktuelle valg og ting, der relaterer til den igangværende fare for krig, der nu er på tærsklen til en fare for en generel krig, en atomkrig, er det meget vigtigt at reflektere tilbage på dette.

I realiteten betød dette, som et resultat af, at Hillary Clinton sluttede sig til Det Hvide Hus, tilsluttede sig præsident Obama, Samantha Power, Susan Rice og Valerie Jarrett i deres fremstød for den voldelige afsættelse af Gaddafi-regeringen og mordet på Gaddafi, og indsættelsen af det Muslimske Broderskab og al-Qaeda i magten i Libyen; dette betød, at Hillary Clinton totalt havde kapituleret til Obama. Forud for dette tidspunkt, under Oba-

maregeringen, og på trods af det faktum, at det var en alvorlig, politisk fejltagelse fra Hillary Clintons side i det hele taget at være blevet end del af Obamaregeringen, så er kendsgerningen den, at hun generelt havde allieret sig med forsvarsminister Gates, med general Dempsey, formand for generalstabscheferne, og således havde været en barriere mod de værste udslag af britisk politik fra Obama, Jarrett, Rice, Power og de andre i grupperingen omkring denne præsident.

Obama er agent for briterne, slet og ret, og det var et af de første punkter, som hr. LaRouche understregede under vores diskussion tidligere i dag. Han sagde, hør her, Hillary Clinton blev skræmt til at spille den rolle, hun spillede i Libyen. Hun var ikke den eneste person, der gjorde fremstød for regimeskift; hun var, med Robert Gates' ord, den »faktor, der kunne tippe balancen«. Den afgørende stemme i en meget tæt afstemning 51-49, hvor Gates og generalstabscheferne var imod at lancere flyveforbudszonen [over Libyen]. En lancering af det, der fejlagtigt blev kaldt en humanitær intervention, når det lige fra begyndelsen drejede sig om regimeskift. Man må huske på, at det, der karakteriserer Obamas præsidentskab, skal findes i disse drabsmøder, der finder sted hver tirsdag; hvor præsidenten sætter sig sammen med en gruppe af nationale sikkerhedsrådgivere, medlemmer af regeringen, repræsentanter fra militæret og efterretnings-tjenesten og træffer tilfældige beslutninger om liv og død om at sætte folks navn på listen over dem, der skal dræbes. I nogle tilfælde – vi kender til mindst fire tilfælde - blev folk, der var amerikanske statsborgere, dræbt; de blev berøvet en retssag, en lovformelig juridisk proces, og blev summarisk myrdet. Enten af specialstyrker eller af droneangreb, eller en kombination af begge.

Så dette er altså arten af Obamaregeringen. Og med beslutningen i 2011 om at vælte Gaddafi, Hillary Clinton – af lutter frygt – husk, vi har at gøre med en præsident, der nyder ideen om at frembringe en ugentlig liste over emner for mord. Med denne beslutning om Libyen, med Clintons beslutning om at alliere sig med sine værste fjender, der går helt tilbage til kampagnen i 2008, hvor hun stillede op som modkandidat til Barack Obama; hvor Samantha Power offentligt løb linen helt ud og kaldte hende en heks. Da hun kapitulerede og gik over på samme side som disse britiske kræfter i operationen i Libyen, blev hun ikke alene en del af udløsningen af et absolut helvede i store dele af Afrika og Mellemøsten; men hun overgav sig til folk, som hun på et tidligere tidspunkt havde vidst var absolut foragtelige og sine svorne fjender. Denne kapitulation er noget, hun for altid må leve med.

For nylig er der, i forbindelse med undersøgelsen af disse begivenheder i Afrika, i Libyen, kommet yderligere information frem, der yderligere understreger det faktum, at der var en beslutning fra toppen, i hvilken udenrigsminister Clinton deltog sammen med præsident Obama, om at vælte Gaddafi; ingen spørgsmål, ingen tvivl. En meget præcis tidslinje, som en pensioneret, to-stjernet flådeadmiral ved navn Charles Kubic, pensioneret fra flåden og forretningsmand i Libyen, og også uddannet ingeniør, er fremkommet med. Og da FN's Sikkerhedsråd vedtog

resolutionen om at etablere en flyveforbudszone og en »humanitær korridor« rundt om Benghazi – dette er den 19. marts, 2011 – på den selv samme dag blev flådeadmiral Kubic kontaktet af folk fra Gaddafis inderkreds; og de sagde, »Lad os forhandle«. Lad os ikke satse på diplomatiske formuleringer. Lad os omgående vedtage en 72 timers våbenstilstand på slagmarken. Og i denne periode, lad os diskutere en reglementeret procedure for at trække de libyske styrker, der gik frem mod Benghazi, tilbage, og diskutere en reglementeret overgang af magten. Gaddafi var parat til at forlade Libyen og gå i eksil; til at arrangere en forhandlet regering til at efterfølge ham, og grundlæggende set trække de libyske styrker, der i realiteten bekæmpede al-Qaeda og andre jihadistiske netværk i området omkring Benghazi og Misurata i Libyen, tilbage. Admiral Kubic videreformidlede omgående den tilnærmelse, han havde modtaget af chefen for Gaddafis personlige sikkerhedstjeneste. Han videreformidlede det til Stuttgart, Tyskland; det blev rapporteret til general Carter Ham, chefen for Afrika-kommandoen, og general Ham responderede favorabelt. Der blev udarbejdet detaljer allerede næste dag for at indkalde netop en sådan form for våbenstilstand på slagmarken og forhandlingsproces; enten i Tripoli eller lige ud for Libyens kyster på et udpeget, amerikansk militærskib. Og der var faktisk en standsning fra Gaddafis side af det militære fremstød mod Benghazi og Misurata. Med andre ord, så var alting på plads inden for de første 24 timer af starten af bombe-togtet over Libyen, for at standse konflikten lige på stedet; for Gaddafis afgang; for, at intet af den død og ødelæggelse, der fulgte, skulle finde sted. Om aftenen den 20. marts, 2011, udstedte general Carter Ham en erklæring, der sagde, at USA ikke havde nogen interesse i at gå efter Gaddafi. Det var den tilbagemelding fra AFRICOM, som libyerne ventede på, om, at forhandlinger kunne begynde måske så tidligt som allerede den næste morgen. Men hele denne situation blev imidlertid annulleret; admiral Kubic fik ordre på at trække sig og droppe kontakten. AFRICOM fik ordre til at trække sig og opgive alle planer om en sådan forhandling om Gaddafis afgang. For beslutningen var blevet taget »højere oppe i regeringen« om, at der ikke ville blive tale om at vende om; at dette var en operation for regimeskift, og i realiteten var en del af dette det faktum, at briterne – der havde agenter internt i inderkredsen af Gaddafis egen, personlige sikkerhedstjeneste – var dem, der satte fingeren på hans opholdssted og arrangerede hans mord senere på året.

Med andre ord, så kunne ødelæggelsen af Libyen, ødelæggelsen af Afrika, der delvist fandt sted som en følge af Hillary Clintons kapitulation til præsident Obama, og frem for alt, til briterne; denne ødelæggelse kunne i det mindste være blevet hæmmet og de værste skader forhindret. Ambassadør Stevens' og tre andre amerikanske regeringsfolks død senere på året kunne formentlig have været undgået. Men intet af dette skete, fordi der forelå en bevidst beslutning; denne beslutning blev utvivlsomt truffet i London og blev vedtaget via Obama. Og snarere end at kæmpe imod dette, kapitulerede Hillary Clinton; og det var af frygt for Obama, af frygten for, at dette var en dræberpræsident. Der var flere lejligheder,

hvor hun havde mulighed for at gå af og anbringe fokus der, hvor den rettelig hørte hjemme; men intet af dette skete.

Som et resultat af dette er hele det afrikanske kontinent nu en eneste, udvidet kampzone. Som et resultat af dette har vi nu eksistensen af Islamisk Stat; for Tyrkiet, Saudi-Arabien og Qatar oversvømmede Syrien og Irak med den form for våben, der kom fra det, der på et tidspunkt var et sikret Gaddafi-arsenal af alle slags våben. Og disse våben har nu spredt kaos, død og ødelæggelse i hele dette bælte af Nordafrika og Mellemøsten. Det er arven, det er konsekvensen af den kendsgerning, at, som udenrigsminister hævdede Hillary Clinton ikke sine forpligtelser; hun kapitulerede til sine egne, værste, svorne fjender i Obamaregeringen, og resten er desværre historie.

På dette tidspunkt sagde hr. LaRouche skarpt, i samme øjeblik, han hørte, at Gaddafi var blevet myrdet, at de virkelige mål var Rusland og Kina; og at disse begivenheder i 2011 var begyndelsen til en proces, der nu ville accelerere hen imod generel krig – en potentiel atomkrig – som involverer USA, Rusland og Kina. Så se tilbage med en vis grad af bagklogskab, og forstå konsekvenserne af det, der skete på dette kritiske tidspunkt i marts 2011; og se, hvordan alle de senere begivenheder var en følge af dette, og hvorfor vi nu står på randen af en atomkrig med potentiale til at udslette menneskeheden. Forstå, hvordan afgørende beslutninger på afgørende tidspunkter former begivenhederne i lange perioder fremover.